

De Actief. Knudde - trofee 1983.

Het was magertjes, dit jaar.

Steeds minder mensen nemen enig initiatief tot welk doel dan ook, zelfs tot het behalen van de knudde-trofee.

Eigenlijk waren er maar twee echt serieuze kandidaten, onder wie slechts één jongere.

Laten we in deze sombere tijden eerst maar de zwakkere pogingen onder de loep nemen.

Eén.

Het is februari 1983, en het gaat niet zo erg goed met onze herenseniorenteams, ook niet met het tweede.

Dat team moet in 2 weekenden 3 competitiewedstrijden spelen. Desondanks gaan Marcel en René op wintersportvakantie. Als zij weer thuiskomen, vernemen ze dat alle drie de wedstrijden zijn gewonnen. Sterker nog, de eerste wedstrijd dat ze weer meedoen, wordt kansloos verloren. Wel aardig, maar niet origineel.

Twee

Enkele weken terug speelt een herenseniorens van de vereniging Saturnus tegen Actief. Er gebeuren een aantal minder verkwikkelijke dingen, waarover de aanvoerder van Saturnus, de bij ons niet onbekende Arie Doeselaar, zich nogal opwindt. Na de wedstrijd tekent de scheidsrechter de wedstrijdformulieren, maar de eerder genoemde heer Doeselaar weigert dat ook te doen. Hij grist het formulier van tafel, rent naar de kantine en gaat daar ijverig en zéér boos het hele gebeuren op het wedstrijdformulier vermelden. Alleen blijft even later, dat hij het formulier van de er

na te spelen wedstrijd van dames-senioren 2 heeft volgeschreven, in plaats van zijn wedstrijdformulier.

Drie.

De jeugdcommissie organiseert haar jaarlijkse Hemelwaartsdag. toernooi. Traditiegetrouw begint men te laat met de voorbereidingen, maar met veel hangen en wurgen komt alles op tijd klaar. Het toernooi begint, maar na nog geen twee uur moet er vanwege de zeer slechte weersomstandigheden worden gestopt. Als alles is opgeruimd in de weliswaar hevige, maar zeer korte storm voorbij is, gaat de zon weer schijnen, zodat degenen, die in de kantine zijn blijven hangen tóch een zeer genoeglijke middag.

Vier.

Wij mochten al eerder wat kanttekeningen maken omtrent de inhoud van het Adief. Nieuws. Nú is gebleken, dat er wel wat veranderd is, maar niet in de zin die wij voor ogen hadden. Desondanks tóch een lichtpuntje: In deze veertiendaagse reisgids staat ook nog wel eens iets over handbal.

Vijf

Enkele maanden geleden staat heren twee klaar om aan een wedstrijd te beginnen. Nog een kwartier om warm te lopen. Alleen de keeper is er nog niet. Ongerust belt coach Gerrit keeper Marcel op. Die schrikt wakker van de bel (inderdaad, hij lag nog te bed) rent de trap af naar de telefoon en stoot daarbij zijn teen zo hard tegen de tafel, dat hij voor een paar weken is afgeschreven. De eerste woorden, die Marcel tóen door de telefoon sprak zullen we maar

niet herhalen

Als u nu weet, dat dit soort pogingen door de voorselectie zijn gekomen, dat weet u ook dat het met de kwaliteit toch wat minder gesteld is.

Toch zijn er twee lichtpuntjes.

Het eerste straaltje zonneschijn is de enige jongere onder de kandidaten. Hij heeft niet gewonnen, want om iemand plotseling vanuit het niets op de hoogste trede te zetten is meestal niet zo juist. Maar een eervolle vermelding is zeker op z'n plaats.

De heren-junioren spelen een wedstrijd. Na 25 minuten mogen ze zich voor enkele aanwijzingen van de trainer terugtrekken in de kleedkamer.

Vijf minuten later wordt de wedstrijd hervat. In het veld staan 6 spelers, op de bank 5 spelers, een trainer, een coach. Verder een scheidsrechter en een volledige tegenpartij. De scheidsrechter fluit, Actief begint en is reeds na enkele sekonden de bal kwijt en ziet toe hoe de tegenpartij de bal ineens in het doel van Actief gooit. Op dat moment komt Actief-keeper Paul Broere de kleedkamer uit, en vraagt of de wedstrijd al begonnen is

Dát is de ware geest van de Knudde-trofee. Een lichtend voorbeeld voor velen. Proficiat.

Dan nu de winnaars. —

De jury, zoals gewoonlijk zich terdege voorbereidend, heeft in het woordenboek nog eens het woord "knudde" opgezocht. Als betekenis wordt vermeld: prutserig, zonder waarde, ondeugdelijk, mis.

Toen werd duidelijk, dat de trofee dit jaar maar naar

één groep mensen kon gaan: het stukje Actief-publiek dat in de Wielewaal meestal recht tegenover de kantine zit, en na de wedstrijd veel in het uiterste hoekje van de bar. De jury verdenkt hen ervan een eigen lijdlied te hebben, dat als volgt gaat:

Rood en wit zijn toch mijn kleuren
De kleuren van mijn brit
En ik blijf net zo lang zeuren
Tot de scheidsrechter doet wat ik wil
Het liefst met wat gescheld
Op die lieden daar in 't veld.
Of 't nou lopen is of niet
Dat Actief-punt moet geteld.

Ja, dames en heren, het zal wel allemaal uit enthousiasme voor de vereniging en de sport voortkomen, maar het lijkt anders.

Knap is in ieder geval, dat het al zo lang volhouden. Toch wil de jury hier wat aan doen, en wel twee dingen.

Ten eerste:

De prijs. Het schijnt, dat je met zo'n ding in je mond moeilijk kunt schreeuwen. Zo gauw de winnaars weer aandrang voelen (één keer winnen is genoeg, niet waar), nemen ze gauw zo'n ding, onder 't motto:

Met een spekkie in 'n bekkie
wordt geschimp op tijd gesmoord
En hou ik 't netjes en sportief, zoals het hoort.

Ten tweede:

De jury zal de prijs niet persoonlijk uitreiken. De winnaars kunnen deze onderscheiding hier 'en plein publique'

komen afhalen. Slechts dan verdienen zij applaus.

Dames en heren, dank voor uw aandacht, en misschien tot volgend jaar.

De Knudde-jury.